

Za co děkuji

Práce v nedělní škole na základě textu o uzdravení deseti malomocných

Za rodinu; za orbit, protože čistí zuby; za všechny své kamarády a kamarádky; za svoji včerejší první nulu ve florbale; za to, že mám kam chodit do školy, a že můžu být vzděláván; za to, že žiji ve svobodném státě a že tu nevypukla válka; za příbuzné; za to, že mám někde své zázemí, svůj domov, kde jsem v bezpečí; za to, že mám kam chodit do kostela; za to, že nevymřeli Keltové dřív, než doputovali do Čech; za to, že pravěcí lidé vynalezli oheň; za to, že mohu mít učitele, kteří mě něco naučí, co budu potřebovat v životě; za to, že nabírám zkušenosti do dalšího života; za všechna zvířata, která jsou pěkná a chlupatá; za Pána Boha; že jsem zdravý; za jídlo a pití; za hudbu.

Daniel Ort

**REDAKCE SD KATAKOMBY VÁM PŘEJE POŽEHNANÉ
PROŽITÍ VELIKONOČNÍCH SVÁTKŮ**

Sponzor SD Katakomy:

CESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320

e-mail: evang10vrs@atlas.cz; <http://vrsovice.evangelnet.cz>

Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

katakomy

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada - detail z obrazu „Velké Pašije“ (2005) ●

Duben 2006 – velikonoce

Ježíš Kristus je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.

I.Janova. 2,2

Milí přátelé,

blíží se Velikonoce a já mám před očima děti. Nejen ty, které budou pokřtěny – v našem sboru to bude Judita Vymětalová a v naší rodině to bude Vojta Nagy – ale i ty, které už pokřtěny byly zcela nedávno, i ty odrostlejší. Blíží se Velikonoce, doba, kdy bývaly děti v církvi křtěné a já přemýšlím, co jim říct do života. A zjišťuji, že bych měl spíš mluvit k nám, k nám, kteří jsme dospělí, kteří máme odpovědnost za sebe i za svoje děti, nám, kteří bychom jim toho tolik rádi předali – a přitom ve víře bychom sami potřebovali žít tou pověstnou kašičkou, o které mluví apoštol Pavel.

Vůbec nechci být tvrdý, skutečně ne. Jen sám na sobě vidím, jak málo rozumím tomu základnímu, na čem je postavená naše víra – vzkříšení. Když jsem nastupoval do služby faráře a napsal své první velikonoční kázání, říkal jsem si, copak asi budu kázat za rok? Budu schopný kázat znovu a znovu na téma ukřížování a vzkříšení? A ono se ukazuje, že v tom problém není – ne proto, že bych to vyhmátl a suverénně rozvíjel jedno kázání za druhým na téma vzkříšení, ale proto, že stále hledám. Co to vlastně znamená? Co to znamená pro mě, pro nás, co o tom mám svědčit svým dětem, co a jak máme svědčit našim dětem?

Dostal jsem jako dárek knížku Úvod do biblické didaktiky od Ingo Baldermanna – pokouší se ukázat způsob, jak předávat dětem biblické svědectví, aby jim bylo srozumitelné. Tak, aby patřilo do jejich života. Základním důrazem je pro něj učit se dívat kolem sebe, mít rád život a děkovat za něj jako za dar, který dostáváme od našeho Pána. Učit se chválit. Ale také učit se vnímat bolest, která je kolem nás. Být vnímavý a otevřený. Pro život. Pro Boží stvoření – tedy i pro člověka vedle mě.

Je to těžké a bolí to. Člověk toho má často plné zuby. Není možné, aby si toho na nás naše děti nevšimly. A tak to jediné, co jim v tomto velikém napětí můžeme předat, je zvěst o Božím království, které přichází přes to, že nám to tak často nepřipadá. Zvěst o vzkříšení. Můžeme předat náš boj víry, boj o přijetí svědectví Vzkříšeného. Budu vám citovat úryvek z již zmíněné knihy: „Ježíš nesdílí planou naději, že je v našich silách Boží království prostě realizovat. Nedoufá v nic menšího než v úplnou proměnu této země; a moc rozhodovat

Neobvyklý Velký Pátek

Jsme šťastni, když můžeme Velký Pátek slavit při společných bohoslužbách, uprostřed společenství bratří a sester, kteří jsou nám všichni blízcí a nad jiné milí. Víte, jaká je to vzácnost? Zvláště to oceňujeme, když to zrovna postrádáme. Vzpomínám si jak mi společné bohoslužby chyběly v r.1989 o šestnáctém dni muslimského měsíce šaabánu (24. března našeho kalendáře).

Tehdy jsem pracoval na vzdáleném místě pohoří Jbel Ougnat v jihovýchodním Maroku jižně od berberského městečka Mellab. Ráno onoho dne jsem vstal dříve, již o páté, abych si v klidu mohl přečíst biblický oddíl z Matoušova evangelia (26,1 - 27,56). Brzy potom jsme ale již vyjeli na terénní práce do posledního úseku zóny Assif - n'ou - Kroúz. Byl to nádherný úsek v srdci Tamerzagy, divokého vádí (v tomto čase zcela bez vody) s deset metrů vysokým vodopádem v sopečných lávách. Postupovali jsme proti spádu vádí a u vodopádů je to velmi obtížné, protože se musejí namáhavě obcházet strmými okolními stěnami. Tentokrát se nám to podařilo satelitním vedlejším vodopádem vyhloubeným v andezitové žíle.

Nakonec nás čekal výstup až na samé vrcholky horské skupiny Bou Naga (1286 m), odkud byl skvostný pohled do okolní pusté a skalnaté krajiny až k městečku Mellab, ozdobeném v okolí vádí Ferklo nehojnými datlovými palmami. Chvilí odpočinku jsem věnoval lehké svačině, zatímco naši místní najatí dělníci se pustili do vykopávání jakéhosi ještěra z kamenité díry, aby získali něco k večeři. Lidé tu nemají zrovna potravin nazbyt a každá ještěrka, skalní veverka nebo kobyly přijdou vhod.

Po skončení denních prací jsme projížděli slavným starobylým berberským městem Touroug a prohlédli si místní kasbu, představující složitý labyrint chodeb, schodišť domů a bytů. U jednoho bývalého zaměstnance našeho průzkumného podniku jsme byli pohoštěni čajem. Cestou zpět jsme prohlíželi výskyty granitoidů a překvapilo nás mnoho aut a autobusů s evropskými turisty, jejichž cílem bylo zřejmě jak berberské městečko Touroug, známé svým protikoloniálním odporem, tak i líbezná krajina v okolí Erfoudu s datlovými palmami v blízkosti vádí Ziz, kde jsou také dožitelné prvé saharské písečné duny velkých rozměrů.

Při zpáteční cestě do Mellabu jsme svezli starší ženu, která se chtěla svěřit oblastnímu soudci s nesnesitelným trápením, které měla se svým zetěm. Po příjezdu "domů" jsem si připravil vše potřebné pro práci příštího dne a pak ukuchtil k večeři lečo.

Večer jsem si udělal pobožnost ve "shromáždění", kde jsem byl sám. Vzal jsem si však z domova kázání na text Mk 15,29-30 a pak poslouchal z Radio France International velikonoční hudbu. Vzpomínal jsem na Vršovice.

Joel Pokorný

Recepty 20

Recept dortový

Chtěla jsem pokračovat v receptech kuřecích. Jeden takový jsem totiž dostala od Alice Horné. Když se dočetla, že náš Danek má kuřata rád, hned mi poslala svůj oblíbený postup přípravy kuřecích řízků. Blížilo se datum odevzdání příspěvků do tohoto sborového dopisu a já jsem si každý den po cestě do práce připomínala, že dnes si recept už opravdu musím poslat domů. Neudělala jsem to nakonec ani jednou. Dnes už je opravdu poslední večer k napsání tohoto článku. A tak přistupuji k náhradnímu řešení z trochu jiného soudku. Podělím se s vámi o recept na dort ze sušenek be-be, tzv. béběčkový. Má ho rád náš Jakub, a tak jsem si na něho nedávno před jeho narozeninami zase vzpomněla. Potřebujeme asi 6 balíčků sušenek be-be. Nejdříve si připravíme krém z 20 dkg másla utřeného s jedním žloutkem, 6 lžícemi cukru a jedním vanilkovým cukrem. Ten smícháme s hmotou vytvořenou z 3,5 dl vody a jednoho vanilkového pudingu (uvaříme jako puding). Polovinu krému můžeme obarvit kakaem.

Dort vyrobíme tak, že slepujeme krémem sušenky v jednotlivých vrstvách. Nejprve slepujeme dvě a dvě sušenky na sebe, pokládáme je vedle sebe a potom jejich povrch potíráme krémem a dáváme další vrstvy sušenek. Střídáme světlý a tmavý krém, střídat můžeme i světlé a tmavé sušenky. Dort necháme jeden den uležet v lednici. Před podáváním ho nakrájíme na šikmé řezy. Přeji dobrou chuť a omlouvám se Alici. Do příště její recept určitě najdu.

Marie Ortová

Recepty předávejte sestře Marii Ortové - buď osobně (v kostele) nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz). Děkuje.
—red—

o tom upírá násilníkům a naopak ji přislubuje těm, kdo jsou tiší a pokorní.“ Vzkříšení není nic menšího než veliká naděje přítomnosti Božího království, o které Ježíš mluví v tzv. podobenstvích růstu. Podobenství o rozsévači, podobenství o zasetém semeni, podobenství o hořčičném zrně, podobenství o kokuolu a pšenici. »Vzdor počínání násilníků není zbytečně trpělivě rozsévat. Očekávání Posledního dne jako mohutného úderu, který všechno zničí, nenese charakter Ježíšova rukopisu; je to naděje násilníků. Jeho podobenství mluví jinak. „... Jen ten, kdo miluje život a zemi tak, jako by s ní všechno končilo a ztrácelo smysl, může věřit ve vzkříšení mrtvých a nový svět“: to lze vyčíst u samotného Ježíše. Chceme-li se spolu s dětmi učit vzkříšení, mnoho záleží na tom, s jakým Ježíšem budou seznámeni.“«
Přijměte, prosím, tyto úvahy jako podnět k hlubšímu zamyšlení před Velikonoce a snad také jako naději do svých životů.

Jiří Ort

Miroslav Rada - detail z obrazu „Velké Pašije“ (2005)

Velikonoční beránek

Upravený text rozhovoru R. Bochníčkové s Janem Hellerem, profesorem ETF UK (J.Heller, Podvečerní děkování, pg. 149 - 153)

Když prvních devět ran nepomohlo a faraon nepropustil Izrael z Egypta, dostal Mojžíš příkaz od Hospodina, aby faraonovi ohlásil, že právě o velikonoční noci půjde Egyptem anděl zhouby a pobije všechny prvorozené. A když faraon Mojžíše odmítl, opravdu se tak stalo. Izraelci byli ušetřeni ne proto, že byli rodem Izraelci, ale proto, že se předem přiznali k Hospodinu. Měli to udělat tak, že veřejně svých domů pomazali krví velikonočního beránka.

Beránci byli obětováni, ale nebyli spáleni na oltáři. Izraelci je jedli při společném hodu, který byl symbolem sebeztožnění s tím, který byl obětován. Kdo jedí beránka, se s ním ztotožňuje a vstupují vnitřně do jeho údělu: žít obětavě pro druhé, vydávat se jim jako beránek, jít jakoby za ním jeho cestou. Ten hod beránka byl pro všechny jeho účastníky především velkým radostným ujištěním: Bůh se o vás stará, a i když půjde anděl zhouby kolem, nezahubí vás, jen když budete beránkovi bratři, když budete - obrazně vyjádřeno - s beránkem jednoho těla a jedné krve. A to ovšem také zavazuje: Jako lidé vykoupení beránkem, jako jeho bratři a sestry už nemůžete žít sobecky, jeden proti druhému, jeden na účet druhého. Když jste se hodem beránka ztotožnili s tím, kdo se vydal až do krajnosti, tedy na smrt, nemůžete odmítat jeho úděl, když budete vedeni jeho cestou, tedy všelijakou bídou a trápením.

Mnozí lidé, i ti, kteří se nepovažují za křesťany a Bibli neznají, přece jen vědí, že podle evangelií byl o Velikonocích ukřižován a vzkříšen Ježíš Kristus. Co říká svědectví apoštolů a evangelistů o životě, díle i konci Ježíše Krista a jak Velikonocům rozuměl sám Ježíš? Ježíšovým výkladem Velikonoc je především jeho poslední večeře s učedníky, při níž se sám - a to zřetelně a jednoznačně - ztotožnil se starozákonním velikonočním beránkem. Je to známý příběh o slavení a tím i ustanovení svaté večeře Páně čili eucharistie. Při ní řekl nad chlebem: To je mé tělo, které se za vás vydává - a nad vínem: Toto je má krev, která se za vás vylévá. Tím Ježíš definitivně a jednoznačně vstupuje do role velikonočního beránka, bere na sebe jeho úděl, a tím ukazuje i na bytostný souzvuk nejhlubší vrstvy Starého a Nového zákona. V obou je velikonoční beránek ústředním pojmem nebo raději ústřední postavou.

Beránek je vlastně název role, do níž už ve starozákonní době vstupovalo

- drobečky něčeho krásného. Třeba se ujme rubrika kratičkových zpráv a sdělení *Kritika - dojmy - diskuze* (alternativní název *Co nás zajímá*). Naše periodikum je otevřeným prostorem, který čeká na vás všechny.

-joel-

Výsledky hospodaření sboru za r. 2005

Vážení členové vršovického sboru, obracím se teď k vám, kteří jste nebyli na výročním členském shromáždění sboru. Seznámím vás s výsledky hospodaření za r. 2005 a s rozpočtem na r. 2006, protože i vy nesete zodpovědnost za to, kolik sbor pro své hospodaření dostane a potažmo i komu dáte důvěru, aby s penězi nakládal.

Saláru se sešlo 249 620,- Kč, což se sbírkami pro potřebu sboru 50 364,- vyneslo téměř 300 tis. Kč. K tomu jsme ještě dostali dary necelých 27 tis. Kč. Do obětavosti členů sboru patří i sbírky celocírkevní stanovené synodem (na př. na tisk ČCE, Hlavní dar lásky pro Jeronymovu jednotu, pro diakonii, pro sociální a charitativní pomoc). 2 archové sbírky vypsané staršovstvem - pro postižené tsunami na začátku roku a pro uprchlíky před zemětřesením ve střední Asii na podzim - vynesly dohromady 43 840,- Kč.

Ve výdajích velkou částku představuje nájemné 67 tis., plyn a elektřina 96 tis. a povinné odvody (repartice a personální fond) 83 tis. Ostatní náklady zahrnují pomůcky, cestovné, pojištění, kancelářské potřeby, různé služby a pod. a dosáhly částky 77 tis. Kč. V nákladech sboru jsou dále náklady na telefon a poštovné, opravy, vybavení (příspěvek na klávesy YAMAHA), křesťanská služba, občerstvení, vánoční besídka a dary, které dáváme velkou většinou (15 tis.Kč) diakonii, středisku nevidomých.

Výnosy bytu byly minulý rok nižší, než jsme předpokládali. Nájemníci v květnu odešli a byt byl 2 měsíce volný. Toto období jsme využili k opravám, generálnímu úklidu a malování. Přes kladný hospodářský výsledek bytu vykázalo celé hospodaření sboru ztrátu ve výši 88 tis. Kč. Tato ztráta je z 90 % způsobena přechodem z jednoduchého účetnictví na podvojný, ve kterém jsme povinni zahrnovat do nákladů roční opotřebení majetku vyjádřené v Kč, které ale nepředstavuje žádný výdaj peněz.

V rozpočtu na tento rok předpokládáme, že saláry se zvýší a stanovili jsme částku 265 tis. Kč. Další výnosy i náklady jsou stanoveny přibližně shodně s výsledky r. 2005, mimo nákladů na plyn, který jsme loni platili kvůli změně fakturačních období za 1 1/2 roku. Nepočítáme také s žádnými velkými opravami v bytě. Hospodářský výsledek by měl být téměř vyrovnaný. Ztráta 20 tis. Kč není při půl milionovém rozpočtu nijak hrozná, protože ani nemusí vzniknout. Další eventualitou je naopak její prohloubení a na to by si mělo dát staršovstvo při svém rozhodování pozor.

Za ekonomickou komisi staršovstva

Věra Adamcová

Vykutávání Katakomb

V loňské analýze profilu našeho sborového společenství a jeho aktivit si autoři povšimli, jak důležitou úlohu může hrát náš sborový dopis *Katakomby* při jeho lepším nebo cílenějším využití. My jsme před krátkým časem uzavřeli opět jeho jeden ročník a je na místě se na něj blíže podívat. Zjistíme při něm mnohé, co nám působí radost. Kromě prázdnin a některých výjimečných měsíců vychází pravidelně, takže má charakter periodika a můžeme se těšit na nové číslo. Je pěkně graficky upraven neúnavnou péčí Ondry Rady, bohatě doplněn ilustracemi. Vydávání je sponzorováno br. Alešem Březinou (přesto na okraj připomínám, abyste nezapomínali na pokladničku při východu z naší modlitebny). Dopis je čten a zprostředkovává kontakt se členy sboru, kteří z různých důvodů nemohou mezi nás přijít. Je náhradou sborové kroniky, jeho starší ročníky jsou knihařsky svázané a uloženy v kanceláři farního sboru jako významný interní archivní dokument.

Katakomby mají slušný okruh většinou nepravidelných (pozn.red.) dopisovatelů. Do celkového objemu textových stran (100%) přispěli zejména (v % celkového textu): Jiří Ort (14), Joel Pokorný (11), Marie Ortová (10), Tomáš Růžička (4), Pavel Jung-wirth (4), Antonín Cuc (3), Michael Otřisal (3) a Věra Adamcová (2). Nejrozsáhlejší články externistů (případně přetisky) poskytli: Václav Vacek (3), Eva Kvačilová (3), Olga Bezděková (2) a Veronika Handová (2).

Zbývající objem textu připadá na méně rozsáhlé příspěvky členů sboru i mimo sbor, některé jednotlivé články nemají uvedeného autora, nebo jsou označeny jen šifrou. Mezi dopisovatele patřili: Iva Jungwirthová, Aleš Březina, Hanka Jelínková, Zuzka Venclů, Monika Motyčková, Hana Velátová, Jiřina Adamcová, Eva Postřiháčková, Jakub Ort, Magda Jelínková, Jan Zahradníček, Emil Veber, manželé Jelínkovi, Veberovi, Koukolíkovi a Musgrave. Dále Michaela Ottrová, Jaromír Dus a další.

Zde je třeba připomenout, že redakce touží po rozšíření okruhu dopisovatelů. Očekává, že budete reagovat i třeba jen krátkými sděleními na život a události ve sboru, budete sdílet své zážitky z jiných míst církve, z dovolené, z pozoruhodných setkání, ze školy a zaměstnání, atd. aby se v celé šíři a bohatosti ukázal pulzující život našeho společenství. Napište třeba více o schůzkách třicátníků, mládeže i seniorů, povzbuďte účast ve filmovém klubu komentováním filmu a atmosféry nebo reakcí mezi našimi diváky. Napište vy, kteří oslovujete děti v nedělní škole, jak ony na výklad reagují a co je zajímavé. Vyjádřete se k publikaci pro učitele NŠ. Sdílejte své zážitky z vinohradských úterních koncertů a povzbuzujte chuť k účasti. Reagujte někdy na nedělní večerní kázání u Martina ve zdi, které pravidelně ohlašujeme o nedělích, ale dál se nic nedovíme. Zveme mladé členy sboru, aby následovali Hanku Jelínkovou a syny Ortovy v dopisování. Dolní hranice věku dopisovatelů je dána absolvováním 1.roč.ZDŠ (znalost písma) a horní schopností udržet v ruce pero nebo tužku.

Stále si připomínejme, že tvoříme důležitou komunikaci s okolím a zároveň dokument kronikového typu. Otázkou zůstává další zavádění a rozvoj pravidelných rubrik. Dosud máme pravidelně úvodní duchovní slova br. faráře, zprávy staršovstva (I.Jungwirthová) a stráněčku receptů (M.Ortová). Občas vkládáme duchovní poezii

mnoho tisíc beránek, kteří byli obětováni o Velikonocích. Jenže tím tato role nekončila. Pak se v ní ocitali ti, kdo byli hotovi trpět pro jiné, jako třeba Mojžíš nebo někteří proroci. V této roli stál i malý ztrápený zbytek Izraele, který přežil babylonské zajetí, a přece nesl dál světlo národům.

A když Ježíš přijal své mesiášské, tedy vykupitelské poslání, když se odhodlal být tu naprosto a zcela pro druhé, vstoupil tím rovněž do role beránka, dokonce nejhrouběji a nejdůsledněji ze všech, kteří do ní ještě před ním vstupovali a kteří do ní vstupují i po něm. A to je nový začátek. Kristova poslední večere, slavená jen s malými obměnami v celém křesťanstvu, je pozváním pro všechny, aby se ztotožnili s tím pravým velikonočním Beránkem, a tak se sami stali beránky - těmi, kdo ve světě a na sobě ponechávají bídu a hněv, ponížení a příkoří, kdo budou hotovi trpět a neobviňovat, a tak šířit světem smíření, pokoj a lásku.

Josef Batelka:

Na Golgatě

Tam na tom místě - já to vím,
tam na tom kříži prostředním
já sám měl, Pane, přibyt být.
Já tam měl trpět za své hříchy
a umřít spolu s přestupníky,
- svou odplatu tam vzít.

Však láska tvá mne nevydala
té potupě a prokletí.
Všechny mé hříchy se mne snažala
a smyla spásnou obětí.

Tys předešel mne, na kříž vstoupil,
mé místo na něm zaujal.
Svou krví draze milost koupil
a mně ji zdarma daroval.

A já tu stojím v zahanbení, -
nehodný, Pane, dlužník tvůj.
Ten kříž můj, - hle, teď můj už není,
já sám však celý
teď tobě patřím, Pane můj.

Čtení: Mt 11,25-30

Text: 1K 3,18-20

Haleluja. Panovníku, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy. Haleluja. (Ž 57,10)

Svět kolem nás je složitý. Kolikrát si to jen říkám, když hledám odpovědi na otázky nebo situace, které se před nás staví, které si bezpodmínečně nárokují naše rozhodnutí, při kterých je vysoce pravděpodobné, že rozdělí lidi, že se dotknou, zabolí. Svět je složitý. A ze svědectví, které je staré 2000 let, se ozývá otázka - a byl někdy jiný? Představitelé Božího lidu měli vážný problém - jak v tomto složitém světě, který se tak otevírá, který se zvětšuje a vytváří tlak, jak v něm zajistit věrné svědectví o Hospodinu. Zajistit, aby Boží lid byl svatý, oddělený pro Hospodina. Představitelé Božího lidu měli před sebou veliký úkol. Tak veliký, že byl nad lidské síly. A přece se do něj pustili - s odvahou, s důvěrou, s vírou, že na to nejsou sami, že stojí v **Božích** službách. Výkvět Božího lidu chtěl ukázat cestu ke správnému životu - Pánu Bohu ke cti a lidem k užítku. Jako kdyby slyšeli Ježísovo slovo o široké a úzké bráně a postavili k nim přísnou stráž, aby si Boží lid uvědomil, jak velké nároky Pán Bůh klade na život před svou tvář. Výkvět Božího lidu stál na stráži, aby vše bylo tak, jak má být. Podle Zákona. Podle Božího Zákona.

A tak k těm dveřím, k úzké bráně, přicházejí a přicházejí mnozí a jsou jim dávány jasné příkazy, je jim vykreslován obrys života, jak by měl být, do kterého se musejí vejít, aby žili k Boží lávě a lidem k užítku. Přesný a jasný život podle norem, tak, aby prošel tou úzkou branou, aby prošel dál dveřmi, u kterých stojí stráž.

A jednou k těm dveřím přichází Ježíš, podívá se na tu stráž a říká: "Co tu, prosím vás, děláte?" A stráž mu odpoví: "My tady zajišťujeme správný život - víte, Pánu Bohu ke cti a lidem k užítku." "Jak jste na to, prosím vás, přišli? Podle čeho to rozhodujete?" "No - my jsme k tomu určení, abychom říkali lidem jak mají žít, víte? Jsme nejlepší ze svého lidu. Protože všechno známe. Bibli čteme denně, tady kolega vám ji odříká i pozpátku. Skutečně, my ho občas zkoušíme."

V ten čas řekl Ježíš: "Velebím, tě Otče, Pane nebes i země, že jsi ty věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo."

A v tu chvíli jakoby nám někdo vyrazil z ruky metr. "Už nám to tak pěkně šlo, pane, už jsme věděli, v které chvíli jakou stránku nalistovat a jaký odstavec použít a vy nám berete z ruky normy. A jak si myslíte, že to teď bude vypadat? Uvidíte ten hrozný zmatek!"

Apoštol Pavel byl veliký muž. Při všech výhradách, které k němu můžeme mít. Jemu bylo dáno poznat, že Boží cesta pro člověka je otevřená každému, že mnoho podmínek, které zaznívají z úst Božího lidu je podmíněno dobově, místně, kulturně. Že jinde mohou žít lidé jinak a přece dobře před Boží tvář. Zvěstováním v jiném prostředí jakoby se proměnila i zvěst a přece zůstal základ, na kterém lze postavit život. Stojíme u dveří. U úzké brány. V ní stojí stráž a před ní zástup lidí. A stráž dává jasné

Máme za sebou již tři měsíce nového roku, a musíme si proto chtít nechtít říci také něco o finančních otázkách našeho sboru. Jak jsme dopadli v roce minulém, jsme se dověděli na výročním shromáždění v březnu a píše o tom také sestra Adamcová.

Nebylo to tak špatné, když jsme dokázali na sbírkách pro potřeby sboru při našich shromážděních vybrat 50.000 korun, na darech 11.000 korun, na Jeronymovu jednotu 23.000 korun, na různé celocírkevní sbírky 17.000 korun, archovými sbírkami na pomoc po přírodních katastrofách v Asii 44.000 korun a na salárech složit 249.000 korun. Přesto sbírky pro sbor a saláry nejsou na krytí výdajů sboru dostačující. Potřebovali bychom, aby se obětavost členů sboru zvyšovala. Staršovstvo se snaží hospodařit co nejúsporněji, ale všichni dobře víme, že se různé náklady a ceny stále zvyšují.

Pokud se jedná o salár, uvedu, jak se členové sboru podílejí na jeho výši: Sbor obdržel celkem 92 salárních příspěvků, z toho 33 bylo menších než 1000 Kč, 12 bylo po tisíci korunách a 47 více než 1000 korun. Těch 45 salárů do výše jednoho tisíce korun dalo dohromady 25.700 Kč a zbývajících 47 příspěvků souhrnně znamenalo 223.920 Kč. Staršovstvo děkuje za všechny, i za ty malé saláry, ale prosíme vás, zamyslete se nad svými možnostmi a pomáhejte sboru, aby mohl i po finanční stránce zvládnout své povinnosti. Každý rok řada členů saláry zvyšuje. Zařadíte se také mezi ně?

Saláry můžete předávat hotově při návštěvě shromáždění, třeba i po více částech během roku. Někteří již platí měsíční splátky trvalým příkazem ze svého účtu u banky. Některým z vás přikládáme složenky. Jimi můžete svůj salární příspěvek poukázat na náš účet u České spořitelny.

Každý rok vyhlašuje naše církev sbírku na Jeronymovu jednotu. V našem sboru se daří vždy shromáždit přes 20.000 korun. Jsou to dary pro sbory, zejména na opravu kostelů a far. Naš sbor také ve své historii několikrát dostal podporu z těchto sbírek; naposledy to bylo při výstavbě a úpravách modlitebny v Tulske. Pamatujte i na tuto sbírku. Opět je možné složit dary hotově na sběrací listinu po shromáždění, nebo složenkou, kterou některým připojujeme, a to do konce května. Je nám líto, že tuto sbírku ne všichni salárníci podporují. I malý příspěvek svědčí o vztahu každého z nás ke své církvi.

Emil Veber

se vzala taková jeho odolnost. A odpověď je jednoduchá. Je z víry v Ježíše Krista, obětovaného a vzkříšeného. Proto také se v díle br. Rady motivy pašijové, Krista uzdravujícího a zehňajícího tak často opakují. Motivem jeho tvůrčí práce není malířské zaměstnání, ale poslání ke svědectví o Božím díle spásy.

Během svých studií na pedagogické fakultě Karlovy university v Praze byl br. Rada žákem Martina Salcmana, Karla Lidického a zejména prof. Cyrila Boudy, vynikajícího kreslíře, malíře a grafika. Od počátku proto miluje kresbu. O tom jsme jednou hovořili s Mirkem v ateliéru při prohlídce jeho kreseb. Nešlo mi na rozum, jak je možné takovým jednoduchým lineárním prvkem jako je čára se zmocnit výtvarně plochy a nebo celého prostoru. V mládí založil se svými výtvarnými přáteli skupinu Proměna, k níž se přidal později i nám známý fotograf Jan Šplíchal. Šli vlastní cestou a uskutečnili 7 tehdy nekonformních výstav. Zabýval se též knižními ilustracemi pro Orbis a Artii. My známe zvláště jeho krásné ilustrace dětských zpěvníků L.Rejchrtů.

Vlastní malby prošly dlouhým vývojem ve volbě námětů (jednotlivá díla i cykly) i v technice práce, to nedovedu v celém rozsahu zhodnotit. Samostatných výstav Radova díla bylo ke 40, z toho 15 v cizině, v rámci kolektivních výstav se zúčastnil na asi 33 projektech. To vše při zákazu vystavovat v letech 1973 až skoro přes celá osmdesátá léta. Kromě obrazů realizoval úpravu interiérů bohoslužebných prostortů a jejich obrazové součásti na téměř dvaceti místech. Všichni máme v dobré paměti velký obraz "Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest" z vršovické modlitebny, dnes umístěný ve sboru v Kobylisích. Většinou známe také dobře cyklus pěti obrazů z čelní stěny vinohradského kostela, ukončených a instalovaných v r. 2000.

Máme před sebou obrovské dílo jako svědectví o Bohu a Ježíši Kristu. Jistě se k němu upírá naše největší pozornost. Ale je tu mnohem větší bohatství hodné obdivu. Je to věrnost evangeliu i našemu skromnému vršovickému sborovému společenství, které se musí pokorou a laskavostí br. Rady, jeho dřívějším působením ve staršovstvu sboru, všestrannou službou a zájmem cítit velmi obohaceno. Jeho rodina vyzařující pokoj nám může sloužit jako vzor milého společenství budovaného na lásce. Málokdy asi umělci směřující k vlastní individualitě dokáží tak nádherně spolupracovat (společné výstavy členů rodiny v Rychmburku, Havířově, Libčicích a Bielefeldu).

Osmdesátka je jistě věk, o kterém Kazatel praví, že v něm nemáme zalíbení. Máme jistě mnoho všelijakých tělesných trápení, těžko se dýchá, klouby bolí. Ale v hezké tvůrčí práci je možno mít zalíbení stále a pravice nezapomene svého umění, je-li v trvalé paměti obraz Jeruzaléma. To Mirek stále má a my mu přeje-me, aby jeho štětec a pero nezahálely a dokázaly být stále svěží v tom, co říci výtvarným uměním nám, prostým lidem o Pánu Bohu, o světě, o lidech, o naší radosti a o jiném. Přeje krásné dny příštího plodného života.

-joel-

příkazy a lidé naslouchají a ti, kteří vyhoví normě, mohou jít dál. "Co to tu, prosím vás, děláte?" "My tady zajišťujeme správný život - víte, Pánu Bohu ke cti a lidem k užítku." "Jak jste na to, prosím vás, přišli? Podle čeho to rozhodujete?" "My jsme k tomu určení, víte? Jsme nejlepší ze svého lidu. My totiž máme duchovní zkušenost. A k tomu známe výkvět moudrosti tohoto světa. Kdysi tu stávala jiná stráž, to vám byla hrůza. Představte si, ani byste nevěřili, jak nemoderní metr používala. Ale my věříme v Ježíše z Nazareta jako Spasitele, tak už máme metr správný. Chcete dál? Tady se pěkně postavte, narovnejte se, hned vás změřím."

"Ať nikdo sám sebe neklame. Domnívá-li se někdo z vás, že je v tomto světě moudrý, ať se stane bláznem, aby se stal opravdu moudrým. Moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem, neboť je psáno: 'Nachytá moudré na jejich vychytralost'; a jinde: 'Hospodin zná úmysly moudrých a ví, že jsou marné.'"

Kam jít dál? Které výrazné muže dějin Božího lidu ještě jmenovat, kolik důrazů prozkoumat, kolik nových stráží s novými metry vystřídat, abychom došli až k nám a k těžké, osobní otázce, jak je to se mnou. Podle čeho se rozhoduju, jak hledám pravdu ve svém životě. Co jsem udělal z evangelia, co je to ta úzká brána, úzké dveře, o kterých mluví Ježíš. Kde mlčet, abych nezpůsobil roztržku a bolest, kde se důrazně ozvat, kde zvednout hlas, kde po mě Pán Bůh chce, abych nemlčel. Nepříjemně se mi přitom před očima vynořuje obraz. Obraz, který tak dobře znám z dějin Božího lidu, z dějin křesťanské církve i svého osobního života. Obraz brány, dveří a u nich stojí člověk v plné zbroji - jednou rukou svírá kliku a druhou třímá metr. "Pane, potřebuji pomoc!"

A Ježíš řekl: "Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otec nezná nikdo než Syn - a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží."

Uvědomuju si, že je to všechno nějak jinak. Bláznovství kříže, které nejde uchopit a rozplánovat do norem. "Bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé." A tak jsem vytrháván z obrazu, kde stojím jako stráž u dveří. A probírám se v obrazu jiném. Stojím uprostřed zástupu lidí obtížených břemeny.

Najednou je vidím jinak. Vždyť toho znám. A tu - tu znám také. Já ani netušil, jaké má trápení. Vidíš to, a tenhle, ten mi připadal tak suverénní a tady stojí nesměle úplně na konci zástupu. A ta, ta mi byla tak protivná a najednou tu stojíme spolu. Najednou mi ten metr, který mě tlačí v kapse, připadá tak zbytečný a směšný. Protože tady, tady nejde o to, koho já vpustím nebo nevpustím. Tady je místo pro odpuštění, pro soucit, pro pochopení. Pro nabídnutou pomoc i tam, kde nechápu, kde nedokážu porozumět trápení a jsem na rozpacích. Tady je místo pro naslouchání druhým, tady nejsou největší mé stesky a nářky.

Tady jsme totiž spolu. Jsme společně v zástupu a jdeme k tomu, který nám otevírá dveře a čeká nás s otevřenou náručí.

Amen.

Miroslav Rada - „Velké Pašije“ (2005, olej; 7,40m x 3,44m)

Uchoval jsem si vnitřní svobodu

Mám napsat článku k osmdesátinám br. Miroslava Rady, s nímž dlouhá léta společně nasloucháme evangelijnímu poselství, slavíme večeři Páně a sdílíme životní příběhy. Jak to mám ale napsat, když nejsem ani kunsthistorik ani teolog? Lépe by bylo jistě znova a soustředěně se podívat na rozměrnou retrospektivní výstavu autora v letohrádku Portheimka s tématem "Ejhle člověk - ejhle obraz", kterou jsme obdivovali v r. 2004. Tam jsme mohli nahlédnout hluboko nejen do nitra člověka - umělce, ale i do člověka zobrazovaného a konečně i do jednání Stvořitele světa s tímto člověkem.

Osmdesát let dosavadního života Mirka Rady leží mezi daty 23.2.1926 a 23.2.2006. Jeho tvůrčí období od prvních neumělých ale nadání prokazujících kresbiček "Pana Tužičky" až k poslednímu monumentálnímu obrazu Velké pašije je poznamenáno koincencí s dvěma nešťastnými obdobími: s nacistickou okupací včetně druhé světové války a nepochopitelným násilím ve jménu sociální spravedlnosti a lepších zítřků. 47 let ztotočeného ducha, období, o němž však br. Rada vyznává to, co je titulem tohoto článku. Jako umělec nepřijal nikdy stagnaci generovanou socialistickým realizmem. Nás musí zajímat, odkud